

O stížnosti na výnos z 15. ledna 1927, jímž gfř odepřelo odkladný účinek stížnosti podané k nss-u na rozhodnutí o odnětí výčepnické licence st-logy, uvažoval nss takto:

Podle § 17 zák. o ss nemá stížnost k nss-u podaná odkladného účinku, avšak st-l může žádati za odklad u správního úřadu, který má odklad povolit, nevyžaduje-li veř. zájem, aby rozhodnutí bylo neprodleně vykonáno, a vzešla-li by výkonem tím st-li nenahraditelná škoda.

Z tohoto znění zákona plyne, že správní úřad je povinen povolit stranou žádaný odklad, jsou-li oba uvedené předpoklady splněny, avšak může povolení odkladu odepřít i když jen jednoho z obou předpokladů se nedostává, t. j. tehdy, žádá-li veř. zájem, aby konečné rozhodnutí úřadu správního bylo neprodleně vykonáno, anebo když výkonem tím nezpůsobí se straně nenahraditelná škoda.

V daném případě uvedl sice žal. úřad ve svém rozhodnutí, že nejsou splněny podmínky § 17 zák. o ss, leč ježto se hned na to podrobněji obírá jen jednou z obou těchto podmínek, a dovozuje, proč st-l neutrpí nepřiznáním odkladu nenahraditelné škody, kdežto o veř. zájmu se vůbec nezmiňuje, jest míti za to, že odkladný účinek stížnosti nepřiznal pouze z důvodu, že st-l neutrpí bezodkladným provedením rozhodnutí nenahraditelné škody. Při tom žal. úřad podle svého odůvodnění za nenahraditelnou škodu pokládá jen takovou, která je způsobila stranu »existenčně ohroziti«.

Tento názor je v rozporu s jasným ustanovením cit. § 17, který takovýto rekvizit jako značku způsobení nenahraditelné škody nezná, jak stížnost právem vytýká. Že pak nemožností licenci provozovati — třeba i jen nájemcem, jak míní nař. rozhodnutí — jejímu majiteli vznikne škoda, kterou nelze za dobu, po niž tato nemožnost trvá, odčinit, je samozřejmé, neboť se mu tím odnímá pramen příjmů. Proto je jediný důvod, na kterém žal. úřad svůj výrok o odepření odkladného účinku založil, nezákonný, a proto bylo i toto rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 7529.

Dávka z přepychových bytů: Od dávky jest osvobozen pokoj v bytě profesora střední školy, zařízený psacím stolem a knihovnou, kterého se nepoužívá jako ložnice, ale k přípravě na vyučování a k opravě domácích prací, třebas pokoj ten slouží též k účelům obývacím.

(Nález ze dne 6. listopadu 1928 č. 29.645.)

Věc: Městská obec T. proti okresní správní komisi v T. o dávku z přepychových bytů.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Kamile B., profesorce gymnasia v T., byla platebním rozkazem z 25. září 1925 pro r. 1924 a 1925 předepsána dávka z přepychových bytů po 500 Kč za dvě přebytečné obytné místnosti. — Odvolání městské zastupitelstvo zamítlo. — Dalšímu odvolání žal. úřad vyhověl a rozhodnul, že dávce podléhá pouze jeden pokoj a tudíž dávka činí pouze 200 Kč ročně. — — —

O stížnosti uvážil nss takto:

Spor se točí o to, zda jedna místnost bytu Kamily B., zařízená jako pracovna, spadá pod ustanovení § 1 odst. 3 lit. d) dávk. prav. a zda tedy je od dávky osvobozena či nikoliv. Žal. úřad k otázce té přisvědčil, pokládaje ji za místnost, ve které Kamila B. vědecky pracuje a již užívá výhradně k účelům svého povolání. Stížnost připouští, že pokoj ten jest zařízen psacím stolem, knihovnou a regálem na knihy, také že není ho používáno jako ložnice, jakož i že jest ho používáno k pracem, patřícím k povolání Kamily B., totiž k přípravě na vyučování a k opravě domácích prací, namítá však, že práce Kamilou B. konané nejsou pracemi vědeckými, dále že není místnosti té užíváno výhradně jako pracovny, kterou jest pro zúčastněnou stranu ústav, na němž vyučuje, nýbrž v podstatě jako místnosti obytné, konečně že zařízení místnosti psacím stolem a knihovnou není ještě důkazem, že místnost ta slouží výhradně jako pracovna.

Co se týče první námítky, přehlíží stížnost, že nař. rozhodnutí sice kvalifikuje uvedené práce Kamily B. jako práce vědecké, že však při tom klade také důraz na to, že práce ony spadají do výkonu povolání Kamily B. jako profesorky. Je-li tomu tak, což i stížnost sama připouští, není okolnost, zda práce konané Kamilou B. jsou pracemi vědeckými či nikoliv, pro posouzení kvalifikace sporné místnosti ve smyslu § 1, 3. odst. lit. d) dávk. prav. rozhodnou, jak tomu nasvědčuje samo znění pravidel, která pro kvalifikaci prostorů dle cit. ustanovení kladou důraz na to, aby prostory bylo užíváno k účelům povolání, uvádějíce pouze příkladmo místnosti takové podle různých druhů povolání.

Co se týče dalších námitek, sluší uvážiti, že podle § 1 odst. 3 lit. d) rozhoduje jedině, zda té které místnosti podle jejího určení výhradně se užívá k účelům živnosti nebo povolání. Není tedy podmínkou osvobození od dávky, že uživatel místnosti svou živnost nebo své povolání vykonává výhradně v této místnosti. I ten, kdo vykonává své povolání také na jiném místě — v daném případě zúčastněná strana na ústavě, kde vyučuje — požívá osvobození ohledně místnosti svého bytu, kde vedle toho své povolání vykonává, pokud oné místnosti výhradně používá k tomuto účelu. Důvodem osvobození je tu okolnost, že je nucen právě za účelem výkonu svého povolání míti také v bytě zvláštní místnost k tomuto účelu určenou.

Že sporná místnost je zařízena jako pracovna pro výkon povolání zúčastněné strany, stížnost nepopírá. Netvrdí také, že by tam bylo nějaké zařízení svědčící tomu, že jí zúčastněná strana používá také k účelům jiným, ani neprokazuje, že se tak skutečně děje. Okolnost, že sporná místnost poskytuje podle svého zařízení také možnost, v ní bydleti, je pouhým důsledkem povahy povolání držitele místnosti jako pracovníka duševního a osvobození od dávky nevylučuje.

Jestliže za takového stavu věci dospěl žal. úřad k úsudku, že oné třetí místnosti, určené Kamilou B. k výkonu jejího povolání, skutečně výhradně k účelu tomu je používáno a důsledkem toho vyslovil, že místnost ona podle § 1, odst. 3 lit. d) dávk. prav. dávce nepodléhá, nelze shledati, že by úsudek ten byl vadný nebo že by odporoval zákonu.